

בית המישפט יצא לשדה כדי לבדוק מהימנות השוטרים

(מוטי) שורר, פיקפק במהימנותו של עד המישפטה, דרש שיחזור על עדי-תו במקום. כשהחל בית-המישפט את ישיבתו בחיק הטבע, התברר, כי לפחות בר עובדה אחת לא דייק השוטר. בבית-המישפט סיפר שהוא ניצב במרחק של 30 מטר מהבית. כאשר עמד על הגיבעה, התברר, כי המרחק מן הבית גדול לפי שלושה: כ-90 מטרים.

אחר כך הגיעה השעה לבדוק אם עדי-תו של העד היתה מהימנה גם ביחס לשאר הפרטים. שורר הביא עימו מכשיר-קשר, והמתמחה של בית-המישפט נשלח אל תוך הדירה כשבדו אחד המכשירים. השוטר, שהיה כבר עצבני ותוקפני התבקש לעמוד במקום שבו עמד כאשר ערך את התצפית. תחילה טען, כי אינו זוכר היכן בדיוק היה המקום. כאשר הציע לו שורר

שורר-הדין

מרדכי שורר, עורך-דין, ינה של מיכל אדר, החזיק בידו מכשיר-קשר, שבאמצעותו הדין ריך את המתמחה שהיה בתוך הבניין וערך התעמלות עם תיק גיימס-בונוד.

התובעת

עורכת-הדין עדנה ארבל היתה פעילה מאד בישיבה של בית-המישפט, שנערכה בשדה, מול ביתם של קברניט אליעזר עקיבא פרסמן והדילת מיכל אדר. ארבל ניצלה את האווירה הבלתי-פורמאלית ששררה במקום, העירה הערות לעורכי-הדין התעקשה, הרימה קול וניסתה אפילו לנהל את ההגנה. ארבל הגיעה למקום יחד עם סניגורו של עקיבא פרסמן, עורך-הדין אדם פרוסט, הנראה לידה בתמונה.

ביקור של בית המישפט

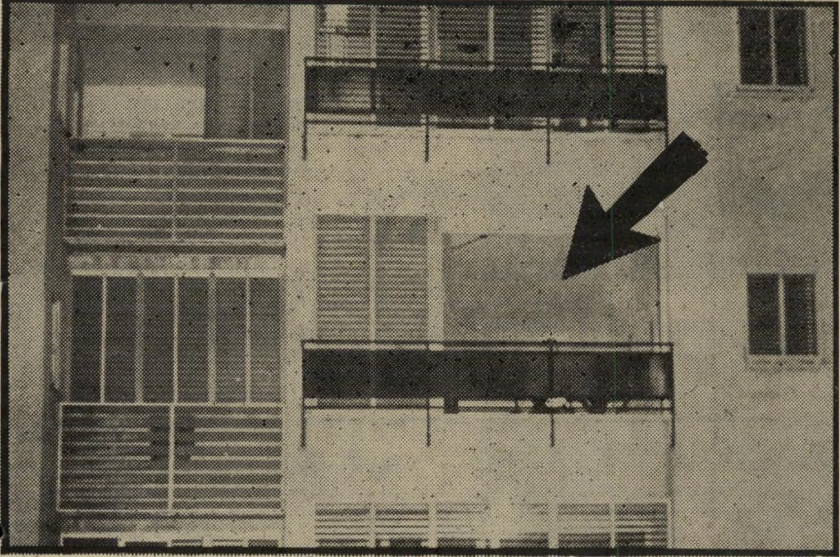

בית המישפט

קבע את מקומו על גיבעה בשדה, מול ביתה של מיכל אדר. שוטר סמוי, שחבש פאה נוצרית, על פניו שפט ולעניו מישפטיים, ניסה לשכנע את בית-המישפט כי אכן ראה את מה שסיפר בעדותו כי ראה. ליד השוטר, הנראה מצביע, ניצב שופט בית-המישפט המחוזי מנחם אילן (נמוך-קומה, עם חליפה). מאחוריו מציץ ראשה של התובעת, עורכת-הדין עדנה ארבל.

קברניט הזהב, עקיבא פרסמן, ישב יניחה בדירתו, כשגופו מיננסים קצרים. חברתו, הדילת מיכל אדר, הכינה מיץ, לקראת האפשרות ש"בית-המישפט יעלה למעלה".

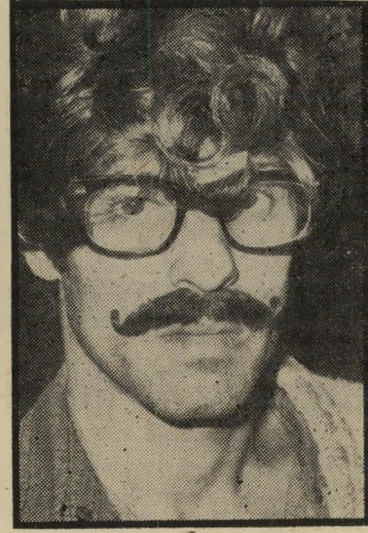
בסמוך לביתם, שברחוב הגדוד העברי ברעננה, החלו להתקבץ עיתונאים, צלמי-מים ועורכי-דין. בדיוק בשעה 6.30 בערב עצרה במקום מכונית מפוארת. שופט בית-המישפט העליון, מנחם אילן, יצא מן הדרכון. לבוש חליפה מהודרת ומיגבעת לראשו. לידו צעדו שניים: התובעת במישפט, שמושך אליו תשומת-לב ציבורית רבה, עדנה ארבל, אשה גבוהת קומה, גרומת אברים, בעלת שיער ספק חום ספק שחור ושפתים דקות, ולידה עורכי-דין של פרסמן, אדם פרוסט. במקום כבר המתינו להם יתר עורכי-הדין ושני שוטרים מחופשים. על פי צו של שרהפנים הפיעו שני השוטרים בי

הדירה של בני הזוג, כפי שנראתה ממקום עמידתו של בית-המישפט. השוטר הסמוי שהעיד כי הוא עמד בתצפית, טען כי המרחק בין התצפית שלו לבין הבית של פרסמן ואדר היה 30 מטרים. אחר כך התברר כי המרחק היה כ-90 מטרים. עוד טען השוטר, כי ראה את תיק גיימס-בונוד שבו היה הזהב. כשהגיע בית-המישפט למקום, אפשר היה להבחין במעקה זכוכית בתחתית המירפסת, שהפריעה לראות את מה שהונח על השולחנות בתוך הדירה ממקום התצפית של השוטר הסמוי.

בתוך הדירה, הוא בחר בנקודה אחרת. אחר כך סיכם: "אני בעצם לא עמדתי, אני רצתי כל הזמן".

קשה היה למצוא תיק גיימס-בונוד בר מקום התיק המקורי, שהיה לדברי התביעה מלא זהב. לבסוף התגב אחד השכר-נים להשאיל לפרסמן תיק, שורר הורה באלחוט לשים את הגיימס-בונוד על הרגליים הגבוה ביותר בחדר האורחים של בני הזוג, ולפתוח אותו. מהשדה אי אפשר היה לראות את התיק, ואילו לא היה הרחק מהחופש, אפשר היה בוודאי לראות את הסומק על פניו. התובעת ראתה כיצד נשמטת מידה עדות חשובה. היא ביקשה מהמתמחה שהיה בדירה שיעשה התעמלות עם התיק: "תרים אותו למעלה, וגר-אה מכאן אם אפשר לראות". המתמחה הרים את התיק לגובה הכתפיים, ואילו אה רק חלקו. תיק הדמה היה ריק, ואילו התיק המקורי היה גדוש, לפי טענת התי-ביעה, ב-25 קילוגרמים של זהב.

כורים השוטר שהתחפש, כדי ש"באי בית-המישפט לא יכיר" ורו אותו, בטענה כי קיים חשש לחייו, היה עצבני במיוחד כאשר התברר, כי לפחות בפרט אחד הוא לא זייק בעדות שמוטר. לשוטר פאה נוצרית ושפט מצוייר, למצוא את הנקודה הטובה ביותר על הגיבעה, ולקבל אותה כנקודה שבה הוא עמד בתצפית, בחר השוטר בנקודה שגור-אתה לו הגבוהה ביותר. כשהתברר שאי אפשר לראות משם בכיור פרטים שונים